

nos la nostra pròpia mediocritat. Perquè a la necessària importació d'un director de l'IVAM se suma la d'un gestor per a la Ràdio Televisió Valenciana. Tampoc no troben persones capacitades en el planter indígena. Els uns pequen de rojos, els altres de catalanistes i aquell re-

sulta indòcil. Per què no deixaran Fabregat i el seu equip, el servilisme dels quals és tota una garantia? Un forà al capdavant de RTVV no crec que siga rebut amb palmes i branques d'olivera.

De totes maneres, l'estiu és un bon moment per efectuar aquests relleus.

Polítics i comentaristes estan agostejats i tenen les defenses baixes. El partit governant, en canvi, no s'ha pres un respir per descansar i es prepara per afrontar la tardor, que jo personalment els l'augure calenta si persisteixen a accentuar el colonialisme.

J. J. Pérez Benlloch

Quin mes d'agost!

Fabià Estapé analitza el rerefons franquista que plana sobre els escàndols que han convertit el mes d'agost en el més mogut dels últims anys.

Fa uns poc mesos ningú no s'hauria permès d'endevenir la crispació que ara vivim. Fa unes poques hores el "juez campeador" –com en diu el meu amic, llicenciat en ciències físiques i periodisme, Miguel Ángel Aguilar– ha tramès a la Sala Segona de Penal del Tribunal Suprem un escrit-informe dient que ha trobat indicis de delictes en la conducta de quatre afurats, tots diputats del PSOE: el president del govern, Felipe González, l'ex-vice-president del govern, Narcís Serra, l'ex-ministre de Governació, José Barrionuevo, i José María Benegas, número tres del Partit dels Socialistes. Pel que sembla –i no tinguin por, que aquest ha estat el sumari "secret" més conegut en la història dels mitjans de comunicació–, tots quatre afurats han intervingut en la fundació i en les activitats presumptament delictives dels GAL, que una relació acusa d'estralls, de segrestos i de més de vint-i-sis assassinats.

La càrrega de la prova, que en bona doctrina jurídica correspon a qui acusa, es basa (i el fonament és fràgil, a fe de Déu!) en les declaracions d'aquest personatge estrofolari que es diu Ricardo García Damborenea, ex-secretari general del PSOE a Biscaia, fundador, després, de l'effímer corrent anomenat Democràcia Socialista i finalment aferrissat partidari del líder del PP, José María Aznar López, a qui va fer costat públicament i televisiva a Saragossa en la campanya electoral de les Europees de l'any passat, el 1994.

Baltasar Garzón. Conegut com el "juez campeador".

L'abraçada Aznar-Damborenea es considera, dins les files del PP, un simple *accident de parcours*. Jo crec que és molt més que això. Com també em nego a considerar que, en la febril activitat del "juez campeador", Baltasar Garzón, hi jugui únicament el seu sentit del deure. No sóc jo sol qui diu que aquest jutge era èticament descartat –després del seu pas com a secretari d'estat del Ministeri de l'Interior– per a intervenir en el sumari dels GAL. Crec que, sense faltar al respecte que és degut, es pot dir que el principal mòbil, o un dels principals, de Baltasar Garzón és el ressentiment. (I una altra cosa: quina pèsima intuïció va guiar Felipe González a l'hora de nomenar aquest susdit secretari d'estat o l'ex-director general de la

Guàrdia Civil. "*Custodes autem ipsos quis custodiet?*").

Tot queda ajornat fins al setembre vinent; però no es facin esperances. Mirin, fa uns dies el Tribunal Suprem va determinar que *totes les circumstàncies* relacionades amb l'extradició de Luís Roldán s'ajusten a dret. Ha donat això lloc a cap rectificació dels Populars que deien, fa pocs mesos, que si el govern no volia l'extradició; que si Roldán s'havia fet la cirurgia estètica; que si el govern l'havia matat, i finalment, que si els papers de Laos tenien per finalitat de reduir els delictes a un parell...? Doncs, no; hi han passat per sobre de puntetes.

I una altra consideració: deuen recordar bé tot el que es va dir contra l'ex-president del govern, Narcís Serra, amb motiu de l'anomenat "Informe Crillón", un dossier sobre les activitats del tristament famós Mario Conde, oi? Que si s'havia intentat la persecució del banquer (que fa de tot per no tornar a la presó), però que ara el Tribunal Suprem mateix diu que tot ha estat legal: que és justificada la investigació d'un banquer al capdavant d'una entitat bancària que pot afectar negativament la salut de tot el sistema financer; i que si per a fer l'informe s'havien utilitzat fons reservats, doncs que "per a això són".

Són resolucions que inspiren optimisme. Ara, d'aquí a esperar una reacció democràtica de l'oposició, certament hi ha un bon tros. Hi ha molt de franquisme i molt d'organització paral·lela encara.

Fabià Estapé